

סיפורו המופלא של תלמיד-ישיבה ירושלמי שהתנדב ליחידה קרבית מובחרת בצה"ל - הפך לדמות אגדתית של לוחם דתי

סופיה הדתית שלו. ניסה להוכיח לי באמצעות התנ"ך והתלמוד וכל המפרשים שהמיצוי המקסימלי של שליחות יהודי אדוק כמוהו יכול להיות רק בשרות פעיל ביחידה מסוג זה."

מוזיגה נפלאה

ניסיתי לתקוף אותו ממשיך סגן-אלוף פ. חקירתי מדוע לא טוב

כחוש ורוזה" נזכר פ. "היו לו פיאות וזקן והוא עשה רושם של חצי מת. שאלתי אותו מה חפצו והוא אמר לי שהוא מבקש ליחידה קרבית מובחרת, ושרת כי הנסיון שלי עם אנשים לימד או תי את מי לבחור ואת מי לא לבחור ליחידה.

"למחרת בבוקר יצאתי מן האוהל והוא עוד היה שם. שוב חזר על בקשתו להתנדב ליחידה. הסברתי לו שזה לא בשבילו. שזאת יחידה של לוחמים מעולים, בעלי כושר קרבי גבוה, שתנאי השרות שלהם קשים מאוד. אבל זה לא הפחיד אותו. הוא

ישיבה שבעט במוסכמות, קם וי התנדב לשרת בצה"ל ורוקא בי יחידה קרבית מובחרת, ושרת כי כך רוקא את דת ישראל יותר מאלפי אברכי הישיבות שתורתם היא קרדום להשתמטותם.

באחד הלילות חזר המפקד פ. בשעה של אחרי חצות למחנה של יחידתו. "מישהו מחכה לך", אמרה מוכירתו. "בשעה כזאת בלילה?" השתומם פ.

ר"מ אביב שחורי, מנצרת עילית, נהרג ב-28 בפברואר בשעת הפגזה מצרית על עמדות צה"ל בתעלה. כאשר ליוו אותו למנוחתו האחרונה, לחץ מפקדו של שחורי את ידי אביו כשאמר לו: "בנך אמנם נהרג בהפגזה, אבל הוא נפל כאשר בידו האחת הרוכב ובידו השנייה ספר תהי"ל."

ר"ט שחורי לא היה דתי מימיו. הוא לא היה גם מאמין. משום כך, הפליאה הודעתו של המפקד את האב. הוא ביקש שישלחו לו את ספר התהילים שהיה בידי בנו כשנהרג.

איננו כולנו היו כמוהו

לוחם בן-שושן

בשבילו שרות ביחידה אחרת בצה"ל. הוא הסביר לי שהוא רואה את הבעיה המרכזית של העם היהודי בהגנה על ארץ ה' תלמוד. משום כך הוא רואה את שליחותו בשרות ביחידה הלוחמת על שפת תעלת סואץ.

"לבסוף לא יכולתי לעמוד בשידוליו. הסכמתי לקבל אותו לנסיון ליחידה. האמת היא שקיבלתי אותו ברגשות מעורבים. הכי נסתי אותו מייד לשרות המתקדם עם חיילי היחידה, שרות קשה ביותר מבחינה גופנית ונפשית. הכנסתי אותו לשם בכונה שיגשור אחרי כמה ימים. אני זוכר שדיברתי עם המפקד ואמרתי לו מייד: "אני שולח לך בדחילו ורחימו בחור כזה. הוא בטח ישהה אצלך יום או יומיים, ברגע שתראה שקשה לו — שלח אותו!"

"פחדתי מישועה מכה טעמים: לא היה לי עוד בחור כזה ביחידה. ידעתי ש' בתנאים שהיחידה חיה ולוחמת, תנאים של נודדים, יהיה לו קשה לשמור על אדיקותו הדתית. חששתי גם מסיבה חברתית: איך בחור כזה יתאקלם במסיגרת שונה באופן קיצוני — בעולם של בחורים חילוניים, שרובם בני משקים? בעייה נוספת הייתה בעיית הכושר הגופני. הוא עשה עלי רוי שם שהוא שוקל 40 ק"ג. לא תיארתי לי איך יכול לשאת את האימונים הגופניים ה' קשים."

"זהו השרות הקשה ביותר ביחידה ומן הקשים בצה"ל. מי שגומר אותו, מוכשר להיות לוחם סוג א' — מיקצועי — לפעול כפרט ובמסיגרת בכל צורות הקרב. קורס הצניחה הנכלל בקורס הוא רק אחד השל' בים הקלים."

"משום כך הופתעתי כשהבחר לא גורק אחרי כמה ימים. להיפך. גיליתי להפתעתי שישועה בן-שושן (המשך בעמוד 6)

עמד על שלו שרצונו להתנדב ליחידה. "דחיתי אותו בלדושוב. כל אדם אחר במקומו היה בורח. אבל היתה לו סבלנות. הוא היה מחכה לי בשעות הכי קשות בי לילה. ניסיתי להסביר לו שזאת לא יחידה בשביל אנשים דתיים כמוהו. שיקשה עליו לשמור על מיצוות הדת בתנאי השרות של היחידה. גם זה לא הרתיע אותו. ישבתי ודיברתי איתו שעות.

"זאת היתה פגישתי הראשונה עם ישר' עה. הוא התחיל להסביר לי את כל הפילור-

"הוא מחכה כאן מהבוקר", אמרה המוכירה, "אמר שלא ילך עד שיראה אותך."

"כמו חצי מת"

"שייחכה עד הבוקר!" אמר פ. החלטית. כשהתקרב לאוהל, הבחין בדמות ליד האוהל. "הוא ההי צנום מאוד,

תלמיד ישיבה בן-שושן

הספר הגיע לידיו. היה זה ספרון שחור בגודל של 2x3 ס"מ, בתוכו מודפסים באותיות זעירות פרי' קי תהילים. בתוך הספרון הזעיר היה רשום בכתב יד: "לאביב, מישועה."

איש לא בדק זאת, אבל קרוב לוודאי שגם בין חפציהם של דן אפשטיין מקיבוץ אלון-נים ורבי'ט יוסף בירנבוים מקיבוץ מעוז-חיים, שנפלו לפני שבוע בעת פשיטת צה"ל על עמדות הקומנדו המצרי בצפון תעלת סואץ, ניתן היה למצוא את הספרונים ה' קטנים והשחורים עם פרקי התהילים. הם מצויים בידיהם של כמעט כל חיילי אותה יחידה קרבית מובחרת, שביצעה את הפשי' טה הנוצרת. אחדים מהם נושאים אותם כי כים חולצתם, ליד ליבם. אחרים שומרים או' תם בתוך החגור, בין מחסניות הכדורים. אחרים מניחים אותם בין חפציהם האישיים. לא, אין זו יחידה המורכבת מ'בוגרי גרעין נח"ל של בני-עקיבא. למעשה, ספק אם משרת בה כיום חייל דתי אחד. להיפך: מרי' בית אנשי היחידה הם בני קיבוצים שמעור' לם לא היה בינם ובין דת כל קשר אמור' נתי או כל קשר אחר.

אבל אם אפשר לומר שדווקא יחידה לוי' חמת זו, שהקריבה כה הרבה — דווקא היא אולי היחידה "הדתית" ביותר בצה"ל, דתית במובן הנעלה והטהור של המילה, הרי זה בוכותו של אדם אחד, לוחם מן השורה ביחידה — רבי'ט ישועה בן-שושן. סיפורו הוא סיפור היחידה.

זהו סיפורו הנשגב והמופלא של בחור ישיבה ירושלמי, שגדל בי סביבה קיצונית באדיקותה הי' דתית, ושכמו כל חבריו תלמידיו הישיבות משוחרר בתוקף החוק משרות בצה"ל. סיפורו של תלמיד

סיור החז"מים על גדות תעלת סואץ של היחידה הקרבית המובחרת, בה שירת גם רבי'ט ישועה בן-שושן, תלמיד ישיבה שימעת ובעט במוסכמות. הוא היה נוהג לטרוף קבלת-שבת בתוך החז"לים בשעת הסיור, או על שפת התעלה.

בסיור